

OBSAH :

EURÓPSKA ÚNIA :Európska únia: boj „priateľov“ o rozpočet
Ivan Kuhn**ŠTUDENTSKÁ ESEJ :**Ako by sa na dnešné Slovensko pozeral
M. R. Štefánik? Juraj Martaus**KNIŽNÁ NOVINKA :**Socializmus, ekonomická kalkulácia
a podnikanie Jesús Huerta de Soto**GLOSA :**Genderstory
Dušan Sloboda

EURÓPSKA ÚNIA: BOJ „PRIATEĽOV“ O ROZPOČET

Ivan Kuhn

O peniaze ide vždy až v prvom rade. To platí aj v prípade Európskej únie (EÚ), nech sú reči o budovaní spoločného európskeho domu bez vojen akokoľvek vznešené. Potvrzuje to aj debata o budúcoročnom rozpočte EÚ a tiež o finančnom rámci na roky 2014-2020.

Zatiaľ čo všetky, aj tie ekonomicky najsilnejšie členské krajiny EÚ prijímajú pod tlakom finančnej a dlhovej krízy viac alebo menej radikálne úsporné opatrenia, Európska komisia (EK) prišla s návrhom rozpočtu, ktorý sa ani s prižmúrením oboch očí nedá označiť za úsporný. Reakcia štátov, ktorým sa takéto rozšafné mňhanie peňazí ich daňovníkov nepozdáva, prišla vo forme návrhov škrtov. Tie zas vyvolali reakciu ďalších štátov, ktoré sú čistými prijímateľmi peňazí z fondov EÚ.

Väčšina slovenských médií však našim občanom naservírovala zjednodušený pohľad na problém ako spor Spojeného kráľovstva resp. premiéra Davida Camerona so zvyškom EÚ. Realita je, ako zvyčajne, oveľa komplexnejšia. Spojené kráľovstvo ako jedna z najväčších ekonomík v EÚ je aj jedným z najväčších prispievateľov do rozpočtu EÚ. Aj preto sa hlasno ozýva pri akýchkoľvek debatách týkajúcich sa rozpočtu EÚ, a to nielen za zavretými dverami na zasadnutiach lídrov v Bruseli. David Cameron koncom novembra 2012 pohrozil, že bude vetovať akýkoľvek návrh rozpočtu, ktorý bude zahŕňať odvody členských štátov nad úrovňou platieb z roku 2011.

Ďalšie krajiny vyjadrujú svoje výhrady diplomatickejšie. Jednou z nich je Švédsko, ktoré aj napriek tomu, že patrí medzi najbohatšie a najprosperujúcejšie krajiny EÚ, prijalo v posledných rokoch možno najúspornejšie opatrenia zo všetkých krajín EÚ. Švédsky predseda vlády Fredrik Reinfeldt sa síce nevyjadruje tak nahlas a jednoznačne ako David Cameron, ale ticho podporuje pozíciu Spojeného kráľovstva. Navyše, švédka ministerka pre európske záležitosti Birgitta Ohlsson sa vyjadrila, že únii (a európskemu

rozpočtu) chýba jasný model redukcie poľnohospodárskych dotácií.

Redukciu rozpočtu EÚ požaduje aj Dánsko, ktoré chce skresať svoj príspevok do rozpočtu EÚ podobným rabatom, aký si svojho času vyjedнала britská premiérka Margaret Thatcher. Dánsko požaduje rabat vo výške 1 miliardy dánskych korún (134 miliónov eur) v období 2014-2020.

Menej radikálne je Holandsko. Holandská vláda požaduje iba to, aby budúcoročný rozpočet a aj viacročný finančný rámec EÚ nerástol nad mieru inflácie. Holanďania hrozia, že rozpočet budú vetovať, ak táto požiadavka nebude splnená. Nevraviac o tom, že tamojší premiér je doma pod tlakom, aby presadzoval výraznejšie zníženie rozpočtu EÚ.

EK navrhla rozpočet, ktorý ani s prižmúrením oboch očí nemožno označiť za úsporný

Vetom pohrozilo aj Rakúsko, a to v prípade, ak nebudú splnené dve jeho požiadavky. Po prvé, Rakúsko chce mať rabat zo svojich platieb do rozpočtu EÚ. Po druhé, rakúska vláda je proti tomu, aby sa úsporné opatrenia dotkli tej časti fondov EÚ, ktoré sú pre Rakúsko najdôležitejšie, teda fondov pre vidiecky rozvoj v rámci poľnohospodárskej politiky.

Zníženie svojho príspevku do rozpočtu EÚ formou „britského“ rabatu chce dosiahnuť aj Taliansko, na druhej strane však nesúhlasí so škrtmi v oblasti kohéznej politiky a dotácií pre farmárov. Minister pre európske záležitosti Enzo Moavero Milanesi vyhlásil, že Taliansko je pripravené vetovať dlhodobý rozpočet EÚ, ak bude „škodlivý pre krajinu a zaťažujúci talianskych daňovníkov“.

Odmietavý postoj Londýna k pôvodnému návrhu rozpočtu EÚ viedol k návrhu menších úsporných opatrení ako pokusu predsedu Európskej rady Hermana Van Rompuya o kom-

promis. Tento návrh sa však stretol s odmietavou reakciou v inej skupine krajín.

Kriticky sa k takémuto návrhu stavia najmä Francúzsko, ktoré chce európske dotácie pre farmárov udržať minimálne na úrovni roku 2013 a pohrozilo vetom, ak by výdavky na spoločnú poľnohospodársku politiku mali byť okresané. Rovnako negatívny postoj k škrtom v dotáciách pre farmárov a eurofondoch na podporu regionálneho rozvoja vyjadrilo aj Rumunsko.

Svoju nespokojnosť s kompromisným návrhom netajú ani Španielsko. To by totiž v nasledujúcom sedemročnom programovacím období dostalo o 20 miliárd eur menej, a to predovšetkým škrtky v dotáciách na poľnohospodárstvo a v Kohéznom fonde. A vetom pohrozilo aj Portugalsko, ktorému sa škrtky v rozpočte EÚ tiež nepáčia.

S kompromisným návrhom nie je spokojné ani Poľsko, ktorému sa nepozdávajú predovšetkým škrtky v oblasti kohéznej politiky, a pripojilo sa i Lotyšsko, ktorému sa okrem toho nepáčia i návrhy škrtov v oblasti poľnohospodárskych dotácií.

Skrátka, jedna časť EÚ – tzv. *Priatelja kohézie* – by chcela dostávať viac a druhá časť EÚ – tzv. *Priatelja lepšieho mňhania* – by chcela platiť menej. Až sa zdá, že celá EÚ nie je o budovaní spoločného domu, o mieri medzi národmi a o slobodnom pohybe ľudí, tovarov, služieb, pracovnej sily a kapitálu, ale o prerozdeľovaní a mňhaní peňazí, ktoré krajiny vlastne ani nemajú, pretože väčšina z nich má deficitné rozpočty.

A čo Slovensko? Vláda Roberta Fica, ktorá nedávno v Bratislave hostila stretnutie tzv. *Priateľov kohézie*, je paradoxne s kompromisným návrhom spokojná. Ficovi sa podarilo z Bruselu získať prísľub 200 miliónov eur na odstavenie jadrovej elektrárne v Jaslovských Bohuniciach, čo zrejme uspokojuje jeho sponzorov. Zdá sa, že Slovensko ako jedna z mála krajín nebude pri schvaľovaní rozpočtu robiť „problémy“.

Autor je analytik KI.

AKO BY SA NA DNEŠNÉ SLOVENSKO POZERAL M. R. ŠTEFÁNIK? Juraj Martaus

Snád' mi čitateľ odpustí, ak sa najskôr pokúsím nájsť odpoveď na inú, nemenej dôležitú otázku. Ak sa pýtame, ako by sa na dnešné Slovensko pozeral M. R. Štefánik, myslím si, že je najskôr namieste zistiť, prečo by nás to malo vôbec zaujímať. Alebo skôr, prečo nás to zaujíma.

Štefánik nie je len historická osobnosť, generál, vedec, politik či štátnik. Za bezmála sto rokov od jeho smrti sa stal akousi značkou, ideou, príbehom, ktorý formoval Slovákov, nielen ich politický život, ale iste aj to, čomu v najširšom zmysle slova hovoríme „dnešné Slovensko“. Ak je pravda, že štát žije o odumiera spolu s myšlienkou, ktorá ho zrodila, tak potom Štefánik je pre nás istým nositeľom, tvárou príbehu modernej slovenskej štátnosti, stelesnením idey našej vlastnej politickej identity a zároveň aj jej odôvodnením. Možno vážne hovorím o akejsi idee, ale tá je celkom jednoduchá. Štefánik je fenoménom, ktorý nám umožnil budovať, teraz použijem trochu ostentatívny výraz, náš vlastný európsky príbeh v znamení demokracie, humanizmu a ďalších hodnôt, na ktorých dnes stojí moderný právny štát. Preto je bodom, ku ktorému sa vraciame, aby sme vedeli, že v snahe o pevné ukotvenie Slovenska v spoločnej Európe hodnôt nezačínáme odznova. Česi si zvykli aj vo svojej modernej histórii dávať podobným osobnostiam prívlastky. Prezident – osloboditeľ, budovateľ či v súvislosti s menom Václava Havla najnovšie prešlo vzduch už aj slovo obroditeľ. Myslím, že v prípade M. R. Štefánika je takéto niečo len pomerne ťažko predstaviteľné, pretože najštrnásť prienik prívlastkov pomenúvajúcich jednotlivé vrstvy predstáv o jeho osobnosti, ktorým sme za takmer storočie pokryli značku s logom Štefánik, je takmer nemožné. Kto jednoslovne pomenuje americký sen v srdci Európy, až štúrovsky romantický príbeh končiaci katastrofou, zanechávajúci dlhú emóciu, s ktorou je ľahké sa stotožniť, nech mi prosím napíše. Lebo práve táto impresia je pre nás Štefánikom. Ak sme

sa teda pýtali, prečo by bolo zaujímavé vedieť, ako by sa na dnešné Slovensko pozeral práve on, tak potom odpoveď je zrejماً. Práve pre toto!

Ak by sa dnes Štefánik pozrel na mapu Európy, istotne by ho prekvapilo, že na nej vidí samostatné Slovensko. Keby ho aj nezaujalo to, že sa pozerá na Slovensko v takmer totožných hraniciach s tými, ktoré pomáhal koniec koncov formovať aj on, potom by ho určite prekvapil fakt, že toto Slovensko nie je už viac súčasťou Československa.

Kto jednoslovne pomenuje americký sen v srdci Európy, až štúrovsky romantický príbeh končiaci katastrofou, zanechávajúci dlhú emóciu, s ktorou je ľahké sa stotožniť, nech mi prosím napíše. Lebo práve táto impresia je pre nás Štefánikom

Pravdepodobne by sa našlo dosť ľudí, ktorí by mu ochotne vysvetlili, že budúce rozdelenie malo Československo v sebe zakódované už pri jeho vzniku a že vznik samostatného Slovenska bola dejinná nevyhnutnosť. Dovolím si tvrdiť, že Štefánik by argument historickou nevyhnutnosťou odmietol rovnako ako mnoho podobných. Veď sám stál pri rozpade jednej kontinentálnej veľmoci a dejinnou nevyhnutnosťou by len ťažko pomenoval kroky, ktoré k zániku c. k. monarchie bolo nutné urobiť. Na druhej strane však musím jedným dychom dodať, že rozumiem tým, ktorí radi hovoria o historickej nevyhnutnosti ako o hýbateľovi dejín. Pre ľudské uvažovanie je to zrejme prirodzené. Zdá sa mi paradoxné, že v momen-

te, keď prijímame rôzne rozhodnutia, vnímame slobodu rozhodnúť sa akýmkoľvek spôsobom ako neobmedzenú, no z odstupom času pokladáme svoje minulé kroky za predurčené a nevyhnutné.

I keď sme si možno zvykli vnímať Štefánika ako nejakého idealistu či rojka, ktorý celý život zápasí s veternými mlynmami, aby dosiahol nemožné, myslím si, že jeho osobnosť bola iná. Naopak, vždy dokázal najmä v zahraničnej politike uvažovať pomerne pragmaticky a racionálne. Štefánik nikdy netrpel v politickom uvažovaní provinčnosťou. A to ani v otázke samostatného štátu Slovákov. Dokonca uprednostňoval istý čas federalizáciu strednej Európy pred vznikom československého štátu z toho dôvodu, že akási podunajská federácia by z mocenského pohľadu pravdepodobne dokázala lepšie odraziť dlhodobé snahy o expanziu Ruska a Nemecka do strednej Európy. Ak som teda už spomenul, že Štefánik by odmietol nevyhnutnosť ako princíp diktujúci rozdelenie Československa, tak potom musím dodať, že zástancom spoločného štátu by bol najmä z dôvodu ďalšieho zahraničnopolitického vývoja. Teraz nehovorím len o veľkosti štátu, vojenskej či ekonomickej sile. Hovorím o tom, že česká časť federácie či historické České krajiny pre nás istým spôsobom predstavovali remorkér ťahajúci nás z „byzantských vôd“ do priestoru západnej Európy. Nepochybujem o tom, že Štefánik bol vždy zástancom tohto kurzu a pravdepodobne by mal strach, že sa z tohto vleku vyvlečieme. Iste, tieto obavy sa minimálne v deväťdesiatych rokoch aj potvrdili a my sme sa stali na určitý čas, ústami Madeleine Albright, „čiernou dieňou Európy“.

No napriek tomu, že Štefánik, ako som už naznačil, by ruku za slovenskú samostatnosť s najväčšou pravdepodobnosťou v krítovej chvíli nezdvihol, myslím si, že dnes by bol na slovenský príbeh hrdý. Za bezmála sto rokov sa Slovensko stalo emancipovanou krajinou, snažiacou sa o vyrovnanie so svojou

**Nech sa vám
v prvom roku
po konci sveta
darí ako ešte nikdy!**

PF 2013

**KONZERVATÍVNY
INŠTITÚT
M. R. ŠTEFÁNICA
M. R. ŠTEFANIK
CONSERVATIVE
INSTITUTE**

vlastnou minulosťou v podmienkach slobodnej a integrovanej Európy. Asi som sa vyjadril dosť pateticky a možno trochu ošúchane, ale to len preto, že inak to pomenovať neviem. Napriek tomu na svojom tvrdení trvám, a to aj s vedomím toho, že aj ja podlieham vplyvu spomienkovému optimizmu a občas trpím sklonsmi k naivite a idealizmu. Áno, uvedomujem si nedostatky a negatívne javy v dnešnej slovenskej spoločnosti, spochybňovanie princípov právneho štátu, politické škandály a prekvitajúcu korupciu, ktorá nahľadáva vieru v spravodlivosť a elementárnu slušnosť. Práve toto sú ale problémy, s ktorými sa musí konfrontovať demokracia kdekolvek na svete a snažiť sa im čeliť, ak nechce zdegenerovať na niektorú z foriem totalitarizmu.

Od nežnej revolúcie ubehlo už 23 rokov a prehnaný optimizmus, ktorý predpovedal zázraky na počkanie, pomaly už opustil naše mysle. Tento optimizmus pramenil najmä z viery, že demokratizáciou krajiny sa naštaruje pokrok naprieč celou spoločnosťou, ktorý už len zo zotrvačnosti dobehne zameškané. Myslím si, že postupný defetizmus a všeobecný ústup od tejto predstavy išiel ruka v ruku s poklesom záujmu spoločnosti o angažovanie sa pri správe vecí verejných a v konečnom dôsledku táto ľahostajnosť umožnila bujnenie už spomínaných problémov. Ako reakcia na tento stav vyubublali na povrch pocity a nálady, ktoré sa naplno prejavili počas protestov proti „gorilám“ na začiatku tohto roku. V tejto súvislosti priniesli slovenské námestia do verejného priestoru znovu tému priamej demokracie a predstavili ju ako všeliak na rozjatrené rany „našej“ demokracie. Musím povedať, že problém, ktorý sa týmto otvoril, je starý ako demokra-

cia sama. Ide o spor demokracia verus odbornosť. Nakoniec aj Štefánik sa stretol s rovnakým problémom. Najmä vo Francúzsku, kde dokázal preniknúť pomerne hlboko do spoločnosti vtedajších politických elit, videl aj odvrátenú stranu republiky, ktorá bola pre mnohých doma vzorom. Okrem problémov, ktoré trápia spoločnosť od jej počiatku bez ohľadu na to, akým adjektívom sa pomenuje, sa Štefánik v novej demokratickej republike chcel vyhnúť tomu, aby sa na základe

Napriek tomu, že Štefánik by ruku za slovenskú samostatnosť s najväčšou pravdepodobnosťou v kritické chvíli nezdvihol, myslím si, že dnes by bol na slovenský príbeh hrdý

slobodnej voľby, a teda vlastne demokratickým spôsobom, dostávali do funkcií vyžadujúcich určitú odbornosť ľudia len na základe lojality k strane zvolenej poslušným elektorátom voličov, ktorí uverili sladkým populistickým sľubom. Preto si myslím, že vládnuca partokracia na Slovensku a kádovanie ľudí podľa toho, či nosia na sebe aktuálne politicky korektnú farbu, by boli dnes Štefánikovým najväčším trňom v oku.

Neviem, či som skutočne dokázal načrtnúť aspoň hrubú skicu o tom, čo by si o dnešnom Slovensku myslel Milan Rastislav Štefánik, ale určite viem jedno. Ak sme sa dokázali preniesť cez očistec dvoch totalít, vybočiť z kurzu vedúcemu k medzinárodnej izolácii a stať sa rešpektovaným členom Eu-

rópskej únie, potom by určite Štefánik musel skonštatovať, že cesta, ktorou sme vykročili, je správna. Len ťažko si dokážem predstaviť Milana Rastislava Štefánika ako akéhosi euroskeptika. Naopak, myslím si, že by nás povzbudzoval k tomu, aby sme sa nebáli hľadať vlastné sebavedomie a pokračovanie nášho príbehu v hlbšej európskej integrácii. Na záver si dovoľím vysloviť možno trochu odvážne konštatovanie, ale nebojím sa tvrdiť, že Štefánik by nás podporil aj v tom, aby sme sa dokázali preniesť cez akúsi zahľadenosť do seba a provinčnosť v myslení a začali hľadať definíciu svojej existencie vo federalizovanej Európe.

Autor študuje právo na Právnickej fakulte UPJŠ v Košiciach.

Esej sa umiestnila na 1. mieste v rámci súťaže Študentská esej 2012 na tému *Ako by sa na dnešné Slovensko pozeral M. R. Štefánik?*, ktorú vyhlásil KI.

Mediálnym partnerom súťaže je týždenník .týždeň.

Hlavným partnerom a sponzorom súťaže je ThinkPro.sk - Lenovo specialista.

Ďalšími partnermi a sponzormi súťaže sú Ing. Karol Pavlů, Ing. Tibor Takáč a spoločnosť GEOPLÁN-Rožňava.

ŠTUDENSKÁ ESEJ 2012

SOCIALIZMUS, EKONOMICKÁ KALKULÁCIA A PODNIKANIE Jesús Huerta de Soto

V knihe, ktorú v slovenskom preklade vydal v septembri 2012 KI, je spracovaná kritická analýza socializmu v duchu subjektívistickej metodiky rakúskej ekonomickej školy a jej teórie procesov spoločenskej interakcie. Výsledkom tohto prístupu je nové ponímanie socializmu, ktoré zahŕňa jeho najvnútornejšiu podstatu: systematické inštitucionalizované donucovanie jednotlivcov ako jeho základné východisko.

Povedali o knihe

„Pôsobilá analýza toho, prečo je socializmus odsúdený na neúspech. Huerta de Soto dokazuje, že socialistickí teoretici neboli schopní vyvrátiť misesovsko-hayekovské poňatie nemožnosti ekonomickej kalkulácie v socializme, ktoré bolo prvýkrát predstavené v roku 1920. V nadväznosti na práce neskorších predstaviteľov rakúskej školy citované v knihe sa potvrdilo (nehovoriac o fiasku socialistických ekonomík na celom svete), že to bol Mises, kto naozaj vyhral slávnu diskusiu o ekonomickej kalkulácii. Huerta de Soto tiež precízne zmapoval predchádzajúce práce, napríklad *Economic Calculation in the Socialist Society* od Hoffa, prináša nové podnety do diskusie a vyčíta chicagskej škole neschopnosť prekonať

tvrdenie Franka H. Knighta, že „ekonomická teória má relatívne málo čo povedať“ o probléme socializmu.“ (Laissez Faire Books, Enero de 1997, s. 32)

Alejandro A. Chafuen
prezident Atlas Economic
Research Foundation

„Teoretický dôkaz Misesa, že bez súkromného vlastníctva výrobných prostriedkov nie je možná racionálna ekonomická kalkulácia, je jedným z najodvážnejších a najbrilantnejších argumentov, aký bol v ekonómii vyslovený. Čitatelia Sotovej knihy sa dozvedia konkrétne zdôvodnenia pravdivosti tohto tvrdenia, ale tiež jeho význam pre pochopenie spoločenskej kooperácie v rámci ekonomickeho systému. Odkaz de Sota je nadčasový a obzvlášť aktuálny dnes po globálnej finančnej kríze a v čase dlhovej krízy sužujúcej Európu, keďže vedecké autority s politikmi hľadajú spôsob ako obviniť z týchto kríz kapitalizmus. Krízy však nie sú dôsledkom kapitalizmu, ale naopak, dôsledkom vládných zásahov do trhovej ekonomiky a rozšírenej váhy a pôsobnosti vlády v ekonomike. Kľúčová doktrína ekonómie o nevyhnutných inštitucionálnych základoch na dosiahnutie výnosov zo spoločenskej kooperácie pri ľbe práce

je pravdepodobne najdôležitejšou lekciovou, ktorú by mali študenti spoločnosti pochopiť. Kniha *Socializmus, ekonomická kalkulácia a podnikanie od Jesúsa Huerta de Sota* je jasnou prezentáciou tohto argumentu, ktorú je možné nájsť bez toho, aby ste šli priamo za Misesom.“

Peter J. Boettke
profesor ekonómie a filozofie
na George Mason University

Jesús Huerta de Soto: Socializmus, ekonomická kalkulácia a podnikanie

Vydavateľ:
Konzervatívny inštitút
M. R. Štefánika

Rok vydania: 2012
ISBN: 978-80-89121-17-5

Viac o autorovi knihy:
www.jesushuertadesoto.com

Viac o knihe a možnosti objednať si ju nájdete na webstránke KI.

GENDERSTORY

Dušan Sloboda

Brusel. Sychravé decembrové ráno. V okolí Berlaymont je konečne pusto, euroúradníci prerušili štrajk za vyššie platy a nastúpili na dovolenky. José a Michel, zástupcovia nemenovanej európskej inštitúcie, si tiež chystajú nariadiť pár dní voľna a usmerniť sa do svojich domovov. José Michelovi vraví: „Počuj, nemáte doma so ženou nejaké problémy? Nie je ten váš vzťah a roly v ňom nejaké nevyrovnané?“ Michel spozornie, nie je si istý, na čo kolega naráža. Odkiaľ má tie insiderské informácie? A má vôbec nejaké? Tvári sa preto radšej nechápavo, oddaluje odpoveď: „Nie, všetko je v pohode. Hoci ako vieš, čakáme dieťa, a keď sú ženy tehotné ... niekedy sú nevyspytateľne náladové. Ale to zvládneme.“ Zvedavý, ba až nepríjemne dotieravý José však v domáhaní sa odpovede pokračuje: „Veď to je práve to, načo sa ťa pýtam,“ nadýchne sa, a s plnou vážnosťou pokračuje: „Nemáte tie roly, ty a tvoja žena, nejaké nerovné? Ona bude čoskoro rodiť. A čo ty? Ty nebudeš tehotný? Kedy budeš s rodením potomkov na rade ty, chlape?“ Michel sa s úľavou rozosmeje, priam sa zadúša smiechom, až pritom chrochtá, a keď konečne chytí dych, odpovedá: „José, José, kam ty na tie sprostosti chodíš, čo?“ Lúčiaci sa José podáva Michelovi ruku a odpovedá, hoci to ani nie je nutné: „No predsa k Viviane!“

Od neverených historiek z bruselských kuloárov späť do tej našej reality, do ktorej už oné sprostosti o rodovej rovnosti dorazili. Neprišiel s nimi José, ale Viviane. Konkrétne Viviane Reding, podpredsedníčka Európskej komisie a komisárka zodpovedná za spravodlivosť, základné práva a občianstvo. Tá nastoľuje tému povinných 40-percentných kvót pre ženy vo vedení firiem. Zatiaľ by sa tento marxistický blud mal týkať len triedneho boja pohľadív prebiehajúceho v tých firmách, ktoré sú kótované na burze, majú viac ako 250 zamestnancov a aspoň 10 percent z nich je zamestnaných. Tieto firmy by do roku 2020 mali mať v nevykonných riadiacich orgánoch aspoň 40 percent žien. Návrh takejto smernice prichádza v čase, kedy ženy začínajú zbierať prvé plody absurdnej politiky rodovej rovnosti. Tie plody sú však

trpkéjšie, než na aké sa marxistky a feministky pôvodne tešili. Kým doteraz mali ženy vzhľadom na nižšie poisťné riziko poisťky lacnejšie, od decembra sa ceny za poisťky uzatvárané ženami a mužmi vyrovnajú. Môže za to hlúpa európska legislatíva a súvisiaci verdikt Európskeho súdneho dvora, ktorý rozhodol, že rozdiely v cenách poisťiek medzi mužmi a ženami sú diskriminačné.

Už sme si zvykli, že nielen z Bruselu, ale i z našich televízií sa na nás valí záplava sprostostí. Nájdu sa však i inšpiratívnejšie formáty než contest či reality show. V jednom z nich chef Zdeněk Pohlreich, prezývaný tiež „postrach českej gastronómie“, prichádza na pozvanie do reštaurácie, ktorá potrebuje niečo zmeniť, najmä v kuchyni, skladbe ponúkaného menu alebo prístupe k zákazníkom. Poradí, vynadá a po pár mesiacoch sa príde pozrieť, či došlo k uspokojivej zmene. Ak áno, reštaurácia získava od Pohlreicha nálepku, ktorú si môže nalepiť na vstupné dvere. Tá nálepka je znakom kvality. A tu je namieste odkaz pre Viviane a ostatných komisárov. Ten odkaz je nasledovný – pokojne odporúčajte firmám, ako má podľa vás, súdruhov a súdružky, rodovo správne vyzeráť akýkoľvek orgán – nech je to aj predstaviteľstvo, dozorná rada, podnikový odborový zväz, čo len chcete. A tým podnikateľom, ktorí vás vo svojom biznise budú brať vážne, môžete lepíť na vstupné dvere bruselské hviezdy rodovej rovnosti. A vytvorte hoci i európsku Supergenderstar, a môžete v nej i diskriminovať – nech sa do nej smie prihlásiť len ten podnikateľ, ktorý je Brussels friendly, teda len ten, kto získal žiarivú hviezdu od Viviane! Pokojne si presadzujte svoju pokrútenú predstavu krásneho nového sveta, no nenanucujte nám ju. My už sme tu žltú hviezdu na farebnom pozadí mali, a nedopadlo to dobre. Neriadte a neusmerňujte naše životy, dovoľte nám žiť konečne slobodne.

Autor je analytik KI. Boj s rodovými rozdielmi považuje za rovnako nezmyselný, ako je i boj s regionálnymi rozdielmi. Rozdiely sú prirodzené.

UDIALO SA :

1) Dňa 6. novembra 2012 bolo zverejnené vyhlásenie k trestnému stíhaniu Zuzany Piussi a dňa 8. novembra 2012 bolo zverejnené vyhlásenie k trestnému stíhaniu Zuzany Petkovej. K vyhláseniam úvodných signatárov sa môžete pridať i Vy. Viac na webstránke KI v sekcii KI INFORMUJE.

2) Dňa 12. novembra 2012 sme uverejnili aktuálnu štúdiu švédskeho think-tanku Captus o dani z finančných transakcií, ktorej zavedenie by poškodilo európske ekonomiky. Viac na webstránke KI v sekcii ŠTÚDIE.

3) Dňa 19. novembra 2012 sme organizovali v Bratislave ďalšiu z cyklu prednášok CEQLS. Naším hosťom bol profesor filozofie a ekonomie Hardy Bouillon, ktorý prednášal na tému **Prečo sociálna spravodlivosť nie je spravodlivá**. Viac, vrátane videozáznamu, na webstránke KI v sekcii KONFERENCIE.

4) Dňa 22. novembra 2012 vystúpil riaditeľ KI Peter Gonda s príspevkom na tému **Význam súkromného vlastníctva v slobodnej spoločnosti** na konferencii Komory pozemkových úprav SR. Viac na webstránke KI v sekcii PREDNÁŠKY A PREZENTÁCIE.

5) Dňa 22. novembra 2012 polemizoval analytik KI Ivan Kuhn s vedúcim Zastúpenia

EK v SR Dušanom Chrenekom v rámci Café Európa 2012 na tému **Európska únia si Nobelovu cenu zaslúži!** v Banskej Bystrici. Viac na webstránke KI v sekcii KI INFORMUJE.

6) Dňa 7. novembra 2012 KI v partnerstve s Vysokou školou manažmentu a s finančnou podporou Nadácie Tatra banky organizoval v poradí ôsmy a dňa 28. novembra 2012 záverečný zo seminárov piateho ročníka cyklu **Akadémia klasickej ekonomie**. Viac o AKE sa dozviete na ake.institute.sk.

7) V novembri 2012 sa z okruhu ľudí KI v médiách nielen k aktuálnym témam vyjadrovali: **Ivan Kuhn**, **Radovan Kazda**, **Dušan Sloboda** a **Peter Zajac**. Viac nájdete na www.konzervativizmus.sk v sekcii ČLÁNKY, ROZHOVORY, KI KOMENTUJE, AUDIO/VIDEO KI a BLOGY.

ĎAKUJEME ZA PODPORU :

Konzervatívne listy vychádzajú i vďaka podpore spoločnosti TRIM Broker.

TRIM || BROKER

KP KLUB PODPOROVATEĽOV
KI KONZERVATÍVNEHO INŠTITÚTU
M. R. ŠTEFÁNKA

Napriek doterajším aktivitám a dosiahnutým výsledkom sme na hranici finančnej udržateľnosti. Založili sme preto Klub podporovateľov Konzervatívneho inštitútu M. R. Štefánika (KPKI). Cieľom je získať súkromné zdroje na pokračovanie a rozvinutie našich aktivít a vytvoriť komunitu hodnotovo blízkych ľudí, s ktorými môžeme spoločne zdieľať, efektívnejšie presadzovať a brániť tradičné a historicky overené hodnoty. Členom KPKI sa môže stať každý, kto podporí KI ročným príspevkom vo výške minimálne 30 eur a vyplní kontaktný formulár.

Fedor Gál, Milan R. Kališ, Martin Mlýnek, Matej Števo, Michal Novota, Peter Šebest, Tibor Takáč, Martin Reguli, Ľuboš Kubín, Martin Polek, Sylvia Švecová, Ľuboš Mikuška, Miroslav Naď, Vladimír Monček, Marián Úradník, Ondrej Pelikan, Jozef Urban, Dana Rajtárová, Mikuláš Knapp, Marek Tatarko, Tomáš Forgáč, Ronald Ižip, Trim Broker, Martin Ďuriančík, Pavol Minárik, Vladimír Pašiak, Ronald König, Svetozár Gavora, spoločnosť ASTENIX a ďalší anonymní podporovatelia sú taktiež presvedčení, že TO má zmysel.

Viac informácií o možnostiach podpory nájdete na webstránke KI na adrese www.konzervativizmus.sk v sekcii PODPORTE NÁS.

Ďakujeme!